

Sygn. akt II AKa 245/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Jethon

SA – Dorota Tyrała

Protokolant: – Katarzyna Wójcik

przy udziale oskarżycielki posiłkowej D. J. (1) oraz

Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2023 r.

sprawy

1) M. A. (1) s. W. i A. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.w. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

2) M. B. (1) s. J. i H. urodz (...) w W.

oskarżonego z art. 162 § 1 k.k.

3) P. L. (1) s. J. i K. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 162 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 stycznia 2022 r. sygn. akt XII K 4/21

1) zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. A. (1), co do czynu przypisanego mu w pkt 1 wyroku, w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. D. (1);

1) zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. B. (1), co do czynu przypisanego mu w pkt 4 wyroku, w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności i za czyn ten na podstawie art. 162 § 1 k.k. w zw. z art. 37a) § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych oraz orzeka środek kompensacyjny poprzez zasądzenie od oskarżonego M. B. (1) na rzecz pokrzywdzonej D. J. (1) kwoty 1.000 (tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

- 2) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (1) kary grzywny zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 22 lipca 2020 r. do 14 października 2020 r. przyjmując, iż 1 dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;
- 3) zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. L. (1), co do czynu przypisanego mu w pkt 5 wyroku, w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności i za czyn ten na podstawie art. 162 § 1 k.k. w zw. z art. 37a)§ 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych oraz orzeka środek kompensacyjny poprzez zasądzenie od oskarżonego P. L. (1) na rzecz pokrzywdzonej D. J. (1) kwoty 1.000 (tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- 4) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. L. (1) kary grzywny zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 22 lipca 2020 r. do 23 lipca 2020 r. przyjmując, iż 1 dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;
- 5) w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- 6) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. (3) oraz adw. P. J. Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 1.080 (tysiąc osiemdziesiąt) złotych, plus VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonym M. B. (1) i P. L. (1) w postępowaniu odwoławczym;
- 7) zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych w sprawie obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 245/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r.

sygn. akt XII K 4/21

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych M. A. (1), M. B. (2) i P. L. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<u>Zarzuty obrońcy M. A. (1)</u>	# zasadny
2.	1. mająca wpływ na treść wyroku obraza prawa procesowego	# częściowo zasadny
3.	– przepisu art. 7 k.p.k. – poprzez ocenę wyjaśnień oskarżonego M. A.	# niezasadny
4.	(1) co do zamiaru, z jakim działa wobec pokrzywdzonego, w oderwaniu od zasad prawidłowego rozumowania	# zasadny
	oraz wskazań doświadczenia życiowego,	# częściowo zasadny
	co skutkowało zakwestionowaniem wiarygodności oskarżonego	# niezasadny
	twierdzącego, że nie miał zamiaru pozbawienia życia M. D. (1);	# częściowo zasadny
	2. mająca wpływ na treść wyroku obraza prawa procesowego - art. 92 i art. 410 k.p.k. – poprzez pominięcie ujawnionych w trakcie rozprawy istotnych okoliczności wspierających wyjaśnienia M. A. (1) na okoliczność jego zamiaru, a to:	# zasadny
	- faktu, że zdarzenie będące przedmiotem sprawy miało dwie odrębne fazy, podczas których zachowanie oskarżonego A. wobec pokrzywdzonego ewidentnie się różniło – w trakcie pierwszej (w pokoju) M. D. (1) był bity i duszony,	# częściowo zasadny
	w czasie drugiej (w łazience) oskarżony polewał go wodą,	# niezasadny
	- faktu, że biegli lekarze sądowi wskazując, iż do śmierci M. D. (1) doszło na skutek uduszenia gwałtownego a jednocześnie nie mogąc ustalić jednoznacznie i pewnie jednego mechanizmu, który do tego doprowadził, bardziej są	# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny

<p>skłonni uznać, iż spowodowane to zostało absorpcją wody do dróg oddechowych pokrzywdzonego, a nie na skutek duszenia za szyję i gardło,</p>	<p># zasadny</p>
<p>- faktu, że ww. biegli w swej nie budzącej wątpliwości opinii nie stwierdzili, aby – poza złamaniami w obrębie kości gnykowej i chrząstki tarczowej M. D. (1) – którekolwiek z pozostałych obrażeń jego ciała, spowodowanych przez oskarżonego A., stanowiło zagrożenie dla życia pokrzywdzonego,</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>- faktu, że wychodząc z łazienki i mieszkania oskarżony A. zwrócił się do M. B. (1) i P. L. (1), żeby zwrócili uwagę na pokrzywdzonego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>- faktu, że przed zdarzeniem będącym przedmiotem sprawy oskarżonego M.F. A. łączyły bardzo dobre relacje z pokrzywdzonym M. D.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść przez uznanie, że M. A. (1) działając w sposób opisany w części dyspozytywnej – w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. D. (1) – dokonał jego zabójstwa, podczas gdy z pozytywnie ocenionych wyjaśnień oskarżonego oraz potwierdzających je innych dowodów, ocenionych przez Sąd jako wiarygodne, wynika, że oskarżony A. w ogóle nie miał zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego.</p>	
<p><u>Zarzuty obrońcy oskarżonego M. B. (1):</u></p>	
<p>1) obraza przepisów postępowania:</p>	
<p>- art. 7 k.p.k. poprzez:</p>	

a. błędną ocenę dowodu z zeznań oskarżonego M. A. (1) poprzez uznanie, że zasługują one na wiarę w zakresie w jakim twierdził on o obecności M. B. (1) podczas bicia oraz duszenia M. D. (1) na tapczanie oraz przeciągnięcia pokrzywdzonego do łazienki; podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika jednoznacznie, że podczas zdarzenia M. A. (1) miał poczytalność ograniczoną w stopniu znacznym, stracił nad sobą kontrolę i był skoncentrowany wyłącznie na osobie M. D. (1), podczas zdarzenia oskarżony A. znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu, zarówno z zeznań M. B. (3) jak i P. L. (1) wynika, że poza łazienką agresja względem M. D. (1) była przede wszystkim słowna, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że M. B. (1) był świadomy, że M. D. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

b. błędną ocenę dowodu z zeznań oskarżonego P. L. (1) poprzez uznanie, że nie zasługują one na wiarę w zakresie w jakim zeznał in, że poza łazienką agresja oskarżonego A. względem M. D. (1) była przede wszystkim słowna, podczas gdy zarówno zeznania P. L. (1) oraz M. B. (1) są w tym przedmiocie zgodne, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że M. B. (1) był świadomy, że M. D. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia

albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

c. błędną ocenę dowodu z zeznań oskarżonego M. B. (1) poprzez uznanie, że nie zasługują one na wiarę w zakresie w jakim zeznał on, że nie był świadkiem bicia M. D. (1) przez M. A. (1), podczas gdy zarówno zeznania P. L. (1) oraz M. B. (1) są w tym przedmiocie zgodne, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że M. B. (1) był świadomy, że M. D. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

d. błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, przede wszystkim zeznań oskarżonych i brak powzięcia wątpliwości w zakresie tego, czy M. D. (1) był bity na tapczanie (jeszcze w pokoju) czy też większość obrażeń została mu zadana w zamkniętej łazience, podczas gdy z zeznań M. B. (1) oraz P. L. (1) wynika jednoznacznie, że agresja względem M. D. (1) w pokoju była jedynie słowna, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że M. B. (1) był świadomy, że M. D. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

art. 410 k.p.k. poprzez:

- pominięcie przez Sąd I instancji ujawnionych w trakcie rozprawy głównej okoliczności takich jak: sam M. A. (1) wskazywał, że M. B. (1) mógł nie słyszeć jego wypowiedzi dotyczącej zwrócenia uwagi na M. D.

(1) ponieważ był zajęty rozmową z P. L. (1), M. D. (1) najprawdopodobniej zmarł w łazience co implikuje, że M. B. (1) po powrocie do mieszkania nie mógł już popełnić przestępstwa z art. 162 k.k. ponieważ nie jest możliwe niesienie pomocy osobie już nieżyjącej; co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez pominięcie istotnych okoliczności faktycznych w sprawie jak również błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że M. B. (1) był świadkiem że M. D. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że:

- właściwości i warunki osobiste M. B. (1), dotychczasowy sposób życia oraz prognoza kryminologiczna są negatywne i wymaga on resocjalizacji w warunkach zakładu karnego, co doprowadziło do orzeczenia względem tego oskarżonego kary rażąco niewspółmiernie surowej w wymiarze roku pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, podczas gdy należyte uwzględnienie właściwości i warunków osobistych M. B. (1), jego poprawnego funkcjonowania w społeczeństwie od ponad 7 lat, posiadania rodziny oraz posiadania stałego zatrudnienia powinny skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

- motywacja i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, właściwości i warunki

osobiste sprawy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa uzasadniają orzeczenie względem oskarżonego M. B. (1) kary I roku pozbawienia wolności, co doprowadziło do orzeczenia względem oskarżonego M. B. (1) kary rażąco niewspółmiernej w zakresie jej surowości; podczas gdy poprawne uwzględnienie wszystkich okoliczności dotyczących oskarżonego, przede wszystkim takich jak jego poprawne funkcjonowanie w społeczeństwie od ponad 7 lat przed zdarzeniem, posiadanie rodziny oraz posiadanie stałego zatrudnienia powinny skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze łagodniejszym.

Zarzuty obrońcy P. L. (1):

1. obraza przepisów art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 366§1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424§1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, niezgodne z regułami zasady swobodnej oceny dowodów dowolne dokonanie oceny niektórych dowodów, ich wybiórczą ocenę oraz dowolne uznanie, którym z dowodów Sąd daje wiarę, a którym odmawia mocy dowodowej, w sytuacji, gdy:

a. z zeznań świadków wynika, że oskarżony P. L. (1) był w stanie upojenia alkoholowego, a tym samym nie był on świadomy tego, że oskarżony M. A. (1) bije, a następnie podtapia M. D. (1),

b. oskarżony nie widział jak M. A. (1) kilkakrotnie uderza M. D. (1), bowiem był on w stanie upojenia alkoholowego, a tym samym nie miał on świadomości zdarzeń, które

odbywały się pomiędzy M. A. (1) a M. D. (1),

c. oskarżony P. L. (1) widział jak M. A. (1) uderzył tylko raz M. D. (1), a ponadto nie widział podtapiania pokrzywdzonego, a tym samym nie wiedział w jakim stanie znajduje się M. D. (1) w trakcie zdarzenia,

d. oskarżony P. L. (1) po zdarzeniu chciał zadzwonić na telefon ratunkowy, jednak działania M. A. (1) uniemożliwiły mu to, bowiem M. A. (1) zagroził pobiciem oskarżonego,

e. oskarżony P. L. (1) ostatecznie doprowadził do tego, że oskarżony M. A. (1) zadzwonił na policję, a tym samym podjął on działania w kierunku uratowania M. D. (1),

f. Sąd nie podjął inicjatywy dowodowej mającej na celu wyjaśnienie istotnych rozbieżności pomiędzy przeprowadzonymi dowodami,

g. oskarżony P. L. (1) nie miał świadomości, że M. D. (1) znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony powinien był przewidzieć stan w jakim znajduje się M. D. (1) po działaniach podjętych przez M. A. (1), w sytuacji, gdy M. A. (1) nieumyślnie doprowadził do śmierci M. D. (1),

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony P. L. (1) nie podjął działań mających na celu uratowanie M. D. (1), w sytuacji, gdy był on w stanie upojenia

alkoholowego, a tym samym nie zdawał sobie sprawy z wydarzeń, które miały miejsce dookoła niego, a ponadto nie był on w stanie podjąć zdecydowanych działań ze względu na stan upojenia alkoholowego, w którym się znajdował,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony P. L. (1) nie podjął działań mających na celu uratowanie M. D. (1), w sytuacji, gdy chciał on zadzwonić po pogotowie, jednak zdecydowana groźba M. A. (1) uniemożliwiła mu to,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony P. L. (1) nie podjął działań mających na celu uratowanie M. D. (1), w sytuacji, gdy ostatecznie po interwencji P. L. (1) M. A. (1) zadzwonił po pomoc,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez:

- nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

- brak przyjęcia, że warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary

7. poprzez rażącą niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. wynikającą z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących, braku wzięcia pod uwagę sytuacji oskarżonego, problemów alkoholowych oskarżonego, a także faktu, że oskarżony jest osobą niekaraną, a tym samym poprzez brak zastosowania instytucji z art.

	<p>37a, i 37b, a w szczególności poprzez brak zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności,</p> <p>8. poprzez rażącą niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. polegającą na braku uznania, że zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>I.</p> <p>1. Apelacja obrońcy oskarżonego M. A. (1) jest. w przeważającej części, bezzasadna w stopniu oczywistym. Jedynie fragment zarzutów z pkt 3 apelacji, kwestionujący bezpośrednio zamiaru oskarżonego, zasługiwał na akceptację.</p> <p>2. Za bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art. 7 k.p.k., kwestionujący sądową ocenę wyjaśnień oskarżonego w zakresie jego deklaracji, iż nie miał zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego. Sąd meriti, wbrew zastrzeżeniom skarżącego, wskazał bowiem zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz w oparciu o wnikliwą analizę wszystkich istotnych okoliczności towarzyszących zabójstwu, iż skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego był objęty umyślnością w rozumieniu art. 9§1 k.k. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku trafnie wskazano, w tej mierze, iż oskarżony w sposób bardzo agresywny zaatakował pokrzywdzonego, szarpał go, bił pięściami po głowie i tułowiu,</p>		

powodując poważne obrażenia głowy i twarzoczaszki m.in. w postaci złamania kości nosa, wylewu w obrębie gałki ocznej, złamania trzech żeber. Następnie ścisnął rękoma jego szyję powodując złamania chrząstki tarczowatej i kości gnykowej oraz wylewów krwawych w obrębie mięśni przedkrtaniowych, po czym przemieścił go do łazienki oraz umieścił górną część jego ciała w wannie (której odpływ zamknął) i puścił do niej wodę – powodując powyższym działaniem śmierć pokrzywdzonego w mechanizmie uduszenia gwałtownego (str. 13 uzasadnienia). Przy czym, zachowanie oskarżonego nacechowane było wyjątkową intensywnością, długotrwałością i jednoczesnością ataku (na głowę i szyję). Oskarżony, najpierw dotkliwie pobił pokrzywdzonego, później go dusił (miażdżąc narządy ulokowane w obrębie szyi), na koniec człowieka pobitego, półprzytomnego i bezradnego, nie mogącego się bronić, zawlókł do łazienki, przewiesił przez wannę głową do wewnątrz i puścił wodę. Następnie - ignorując fakt, iż pokrzywdzony charczał, pluł i źle wyglądał – nie udzielił mu pomocy i opuścił mieszkanie. Powyższe fakty, które nie zostały zakwestionowane w ramach środka odwoławczego, wskazują w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości, iż oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego.

3. Oceny i ustalenia Sądu meriti w tej mierze nie zostały w jakimkolwiek zakresie wzruszone przez zarzuty z pkt 1 i 2 apelacji oraz argumentację przytoczoną na ich poparcie.

W szczególności Sąd meriti nie pominął (jak twierdzi skarżący) z obrazą art. 410 k.p.k., okoliczności wskazanych w pkt 2 apelacji, takich jak: fakt, że zdarzenie składało się z dwóch faz, że w świetle opinii biegłych, mechanizm, który doprowadził do śmierci pokrzywdzonego nie został jednoznacznie ustalony, że nie stwierdzono - poza złamaniem w obrębie kości gnykowej i chrząstek tarczowatych - innych obrażeń, stanowiących zagrożenie dla życia pokrzywdzonego, a także fakt, że oskarżony powiedział współoskarżonym, by zwrócili uwagę na pokrzywdzonego oraz kwestia dobrych relacji łączących pokrzywdzonego z oskarżonym przed przedmiotowym zdarzeniem.

4. Sąd meriti wyraźnie odróżnił obie fazy wydarzenia, zarówno w ramach poczynionych ustaleń faktycznych (str. 3 uzasadnienia) jak i w rozważaniach poświęconych kwalifikacji prawnej czynu skazanego (str. 13 uzasadnienia). Należy przy tym w pełni podzielić wyrażoną tam ocenę, iż przeniesienie pokrzywdzonego do łazienki nie stanowiło formy pomocy, lecz spowodowało zagrożenie dla jego życia. Konkluzja taka wynika wprost z wyjaśnień oskarżonego - „po pobiciu na tapczanie udałem się do łazienki, żeby się ogarnął, bo leciała mu krew, był silnie pobity, po prostu chciałem się z nim dogadać, ja nie zabijam za telefon”(k 1024); „miałem taki zamiar dogadania się z M., jak wyszedłem do sąsiadki” (k. 1024).v Zdaniem współoskarżonego L. oskarżony w czasie pobytu w łazience „pytał non stop gdzie jest ten telefon, co zrobiłeś z telefonem” (k 135). Wyzwiska i pytania o

telefon miały miejsce jeszcze przed przemieszczeniem się oskarżonego z pokrzywdzonym do łazienki (M. B. k. 145). Ze spontanicznych wypowiedzi kierowanych do funkcjonariusza policji tuż po zdarzeniu, wynika, iż oskarżony zaciągnął pokrzywdzonego do łazienki, gdzie próbował wymusić odpowiedź dotyczącą telefonu, polewał go wodą, zatkał odpływ, nalał wody i zaczął go podtapiać (k 737v.). Wbrew zatem oczekiwaniom skarżącego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, działania oskarżonego podjęte w drugiej fazie przestępstwa, nie miały na celu udzielenia pomocy pokrzywdzonemu, ale stanowiły kontynuację swoistego „śledztwa” prowadzonego konsekwentnie przez oskarżonego w celu uzyskania informacji dotyczących w/w telefonu.

Oskarżony, jak sam twierdzi, przeciągnął pokrzywdzonego do łazienki („żeby się trochę ogarnął”), tam chciał polać go prysznicem oraz po zakorkowaniu wanny włączył wodę z kranu (k. 1023) i przemywał mu twarz (k. 1024) w celu – na co wskazują jednoznacznie jego wyjaśnienia – „dogadania” się z pokrzywdzonym w sprawie ukradzionego mu wcześniej telefonu (k. 1024).

5. Sąd meriti - czego zdaje się nie dostrzegać skarżący – w pełni uwzględnił w swoich rozważaniach fakt niewskazania przez biegłych jednoznacznej przyczyny zgonu pokrzywdzonego (str. 9 i 13 uzasadnienia). Wszelako okoliczność ta nie mogła rzutować - w sposób oczekiwany przez skarżącego – na treść wyroku w zakresie ustalenia, iż oskarżony działał z zamiarem zabójstwa. To, że z medycznego

punktu widzenia, możliwe były dwa mechanizmy skutkujące zgonem (na skutek duszenia rękoma lub na skutek aspiracji wody do dróg oddechowych) nie zmienia bowiem kluczowego dla sprawy ustalenia, iż do zgonu pokrzywdzonego doszło w mechanizmie uduszenia gwałtownego, wywołanego upośledzeniem drożności dróg oddechowych. Zatem niezależnie od tego, czy pokrzywdzony zmarł na skutek duszenia, czy też utopienia, to zarówno obrażenia zadane w wyniku tegoż duszenia, jak i w wyniku późniejszego utopienia, zostały spowodowane przez oskarżonego. Zdaniem biegłych to, że ujawniono obrażenia wskazujące na ucisk nie oznacza, iż ucisk ten prowadził do śmierci (k 1180). Ewentualna aspiracja wody do płuc, w mechanizmie utonięcia daje bowiem podobny obraz sekcyjny (k 1181). Wbrew sugestiom skarżącego, oba alternatywne (lub też – czego nie można wykluczyć – nakładające się na siebie) mechanizmy prowadzące do zgonu, były rezultatem takich działań oskarżonego, które stanowiły zagrożenie dla życia pokrzywdzonego.

6. Nie ma racji skarżący wskazując, iż Sąd meriti nie uwzględnił treści wypowiedzi oskarżonego, skierowanej do współoskarżonych, w momencie wyjścia z mieszkania (stan faktyczny str. 4 uzasadnienia). Wszelako oskarżony (jak to wynika z jego wyjaśnień), powiedział, co prawda B., by zwrócił uwagę na pokrzywdzonego, jednak sam nie był zainteresowany tym czy B. w ogóle to usłyszał (k 1023). Zauważyć też trzeba, że skazany, pomimo świadomości, iż zostawił pokrzywdzonego ciężko pobitego - półprzytomnego, pozostającego w stanie upojenia alkoholowego,

przewieszono go przez wannę z nalewającą się wodą - nie zwrócił się do współoskarżonych o udzielenie mu pomocy. Ograniczył się wyłącznie do zdawkowego (i nie wiadomo czy słyszalnego) stwierdzenia o zwróceniu uwagi na pobitego, co świadczy w istocie o zupełnej obojętności oskarżonego na to, jakie będą dalsze skutki jego agresywnych zachowań i zadanych obrażeń dla życia pokrzywdzonego.

7. Argument dotyczący dobrych relacji oskarżonego z pokrzywdzonym w przeszłości, nie rzutuje, wbrew oczekiwaniom skarżącego, w jakimkolwiek zakresie na ocenę strony podmiotowej inkryminowanego czynu, w zakresie zamiaru w jakim działał sprawca. Wystarczy nadmienić, że rzekomo dobre relacje z przeszłości nie przeszkadzały oskarżonemu w realizacji wyjątkowo brutalnych, agresywnych i długotrwałych zachowań wobec pokrzywdzonego (podjętych z błahego w istocie powodu), w tym w postaci zmasakrowania jego ciała i zmiżdżenia narządów wewnętrznych w obrębie szyi, a następnie porzucenia go półprzytomnego z głową w wannie do której nalewała się woda.

8. W tym miejscu należy odnotować, iż sygnalizowana w uzasadnieniu apelacji, kwestia rozbieżności - pomiędzy ustaleniami z pkt 1 apelacji a rozważaniami dotyczącymi kwalifikacji prawnej wyroku ze str. 15 uzasadnienia - ma charakter pozorny i nie uniemożliwia kontroli zaskarżonego orzeczenia. Jest bowiem oczywistym, iż w ocenie Sądu meriti, pokrzywdzony został umieszczony w wannie (głową w stronę wnętrza), do której następnie,

po zatkaniu odpływu, oskarżony puścił wodę z kranu (str. 3, 13 uzasadnienia).

9. Na częściową akceptację zasługuje natomiast zarzut z pkt 3 apelacji w zakresie wskazującym, iż oskarżony nie działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego. O ile bowiem ustalenie faktyczne wyroku, iż oskarżony działał z zamiarem wyczerpania znamion czynu określonego w art. 148 § 1 k.k. nie budzi, jak wcześniej wykazano, żadnych wątpliwości, o tyle ustalenie wskazujące, iż był to zamiar bezpośredni, uznać należy za zdecydowanie pochoopne.

W świetle analizy wyjaśnień oskarżonego – dokonanej w korelacji z pozostałymi dowodami (w tym w postaci wyjaśnień współoskarżonych i opinii biegłych) oraz przy uwzględnieniu reguły z art. 5 § 2 k.p.k. – należy bowiem przyjąć wersję korzystniejszą dla oskarżonego, iż do śmierci pokrzywdzonego nie doszło bezpośrednio w wyniku duszenia i ściskania rękoma jego szyi ale dopiero na skutek aspiracji wody do jego płuc. Jest przy tym niespornym, że głównym celem działania oskarżonego w obu fazach zdarzenia – zarówno przy ciężkim pobiciu i duszeniu, jak i przy przełożeniu ciała pokrzywdzonego do wanny głową w dół (w celu rzekomego ocucenia) - było zmuszenie go do przyznania się do kradzieży telefonu i do wskazania gdzie jest ten telefon. Można zatem na korzyść oskarżonego przyjąć, iż nie chciał on (jak twierdzi) zabić pokrzywdzonego. Zarazem jednak, w zupełności zasadnym i znajdującym oparcie w zgromadzonych dowodach, jest

ustalenie, iż oskarżony w pełni przewidywał, co może się stać z nieprzytomnym człowiekiem wrzuconym (głową w dół) do zatkanej wanny z nalewającą się wodą oraz w konsekwencji ustalenie, że oskarżony porzucając pokrzywdzonego w takiej sytuacji (na wiele minut) godził się na to, iż może nastąpić jego śmierć w wyniku utopienia, zaś tego rodzaju skutek własnego działania był mu zupełnie obojętny.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, na konieczność ustalenia, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego. Na taką postać zamiaru oskarżonego wskazują dodatkowo pozostałe jego brutalne działania wymierzone w pokrzywdzonego – ciężkie pobicie i duszenie poprzedzające przeniesienie do łazienki – niezależnie od tego czy działania te prowadziły bezpośrednio do skutku w postaci zgonu pokrzywdzonego.

10. Zmieniając opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1) zaskarżonego wyroku, co do zamiaru sprawcy, Sąd Apelacyjny nie znalazł jakikolwiek podstaw do uznania, iż taka modyfikacja ustaleń wyroku winna rzutować na treść tegoż wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze.

W tym aspekcie należy w całej rozciągłości podzielić stanowisko Sądu meriti, iż całokształt okoliczności istotnych dla wymiaru kary – pozytywnych, takich jak: właściwości i warunki osobiste oskarżonego (który nie był karany, wyraził skruchę, złożył wyczerpujące wyjaśnienia) oraz jego działanie z zamiarem nagłym i w stanie znacznie ograniczonej zdolności

kierowania swoim postępowaniem, a także negatywnych takich jak: jego niskie pobudki i sposób zachowania tj. agresywny, bezwzględny, z błałego powodu i w stanie po wypiciu alkoholu - przemawia za wymierzeniem oskarżonemu najniższej kary przewidzianej za czyn z art. 148 § 1 k.k., bez zastosowania fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w art. 31 § 2 k.k.

Oceny tej nie zmienia okoliczność, iż w postępowaniu odwoławczym ustalono, że oskarżony działał w ramach zamiaru ewentualnego pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Przyjęcie korzystniejszego dla oskarżonego ustalenia, w zakresie postaci zamiaru jego działania, nie prowadzi bowiem w tym przypadku do automatycznego uznania, iż stopień społecznej szkodliwości tegoż działania był na tyle niski by sięgnąć do uregulowania zawartego w art. 60 § 1 k.k. w zw. z art.

31 § 2 k.k. - zwłaszcza przy uwzględnieniu okoliczności tego czynu, wskazujących na wyjątkowo brutalne, agresywne i bezwzględne zachowanie oskarżonego w trakcie zadawania śmiertelnych obrażeń pokrzywdzonemu oraz na nieodwracalne, tragiczne skutki tegoż zachowania. Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał, iż orzeczona w postępowaniu pierwszoinstancyjnym kara 8 lat pozbawienia wolności, również przy ustaleniu, iż oskarżony działał w zamiarze ewentualnym, jest karą współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełnia cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Podsumowując stwierdzić należy, że wobec bezzasadności zarzutów

z pkt 1 i 2 apelacji obrońcy M. A. oraz tylko częściowej trafności zarzutu z pkt 3 apelacji (w wyżej omówionym zakresie), brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wniosków apelacyjnych o zmianę wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego lub o uchylenie tegoż wyroku.

II.

1) Bezzasadne są też zarzuty podniesione w pkt I apelacji obrońcy oskarżonego **M. B. (1)** a tym samym wniosek apelacyjny o uniewinnienie tegoż oskarżonego nie zasługuje na akceptację.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd meriti ocenił zebrany materiał dowodowy z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem działając w ramach reguł z art. 7 k.p.k. i nie wykraczając poza granicę oceny swobodnej. W oparciu o całokształt przeprowadzonych dowodów i okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego B., Sąd meriti poczynił trafne, wyczerpujące oraz wolne od luk i błędów ustalenia faktyczne wskazujące, w sposób jednoznaczny, że oskarżony był świadomy tego, iż pokrzywdzony znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i mimo to nie udzielił mu takiej pomocy, której mógłby udzielić bez narażenia siebie na niebezpieczeństwo oraz że tym samym wyczerpał znamiona przypisanego mu występku z art. 162 § 1 k.k.

2) W związku z tym zarzuty obrazy przepisów art. 7 i 410 k.p.k.

oraz powiązany z nimi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt I apelacji) uznać należy za oczywiście bezzasadny. W szczególności, co do zarzutu z pkt Ia), b), c), jak wykazano w poprzedniej części niniejszych motywów (dotyczącej oskarżonego M. A.), Sąd meriti trafnie ocenił wyjaśnienia tegoż oskarżonego jako wiarygodne w zakresie opisującym przebieg wydarzenia (za wyjątkiem jego deklaracji odnośnie braku zamiaru zabójstwa pokrzywdzonego).

Jednocześnie Sąd ten poddał wnikliwej ocenie przeciwstawne wyjaśnienia oskarżonego P. L. (dotyczące braku poważniejszych zachowań agresywnych M. A. wobec pokrzywdzonego przed wejściem do łazienki), oraz odmówił wiary wyjaśnieniom M. B., który twierdził, iż był w tym czasie poza mieszkaniem, gdzie doszło do zabójstwa str. 7 uzasadnienia wyroku).

Rozważania Sąd meriti w powyższym zakresie zasługują na pełną aprobatę. Wyjaśnienia oskarżonego M. A., wskazujące na bezpośrednią (bierną) obecność obu współoskarżonych w trakcie całego zdarzenia – tj. zarówno w trakcie ciężkiego pobicia i podduszania pokrzywdzonego, jak i w momencie zawleczenia go do łazienki i następnie porzucenia go w tejże łazience – w zupełności podważają obie (niespójne) wersje konkurencyjne, przedstawione przez M. B. i P. L.. Tym bardziej, że M. A., który w sposób poważny obciążył samego siebie sprawstwem działań wymierzonych w pokrzywdzonego, nie miał żadnego interesu procesowego w tym by przedstawiać ww. wydarzenie (w zakresie dotyczącym

pozostałych oskarżonych) w sposób odbiegający od rzeczywistości. To samo odnosi się do zarzutu z pkt I d). Skoro z pozytywnie ocenionych wyjaśnień M. A. wynika, iż stwierdzone obrażenia zostały zadane pokrzywdzonemu przed wejściem do łazienki, to nie ma jakichkolwiek podstaw by poczynić w tym zakresie odmienne ustalenia faktyczne.

3) Podniesiona przez skarżącego okoliczność, iż oskarżony M. B. mógł nie słyszeć wypowiedzi M. A. dotyczącej zwrócenia uwagi na pokrzywdzonego pozostającego w łazience, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skoro obaj oskarżeni byli biernymi świadkami długotrwałego i wyjątkowo brutalnego bicia i duszenia pokrzywdzonego, zawleczenia go do łazienki a następnie porzucenia go w tejże łazience przez M. A., to ich oczywistą powinnością było natychmiastowe sprawdzenie, czy pokrzywdzony nie znajduje się w stanie wymagającym pomocy i to niezależnie od tego, czy usłyszeli ww. wypowiedź A..

4) Za częściowo zasadne uznać należy zarzuty z pkt IV apelacji z tą uwagą, iż zbędnym było formalne przywoływanie podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 3 k.p.k. (błąd w ustaleniach faktycznych) skoro zarzuty te dotyczą wyłącznie materii regulowanej w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k. tj. rażącej niewspółmierności kary. Tak rozumiane zarzuty z pkt IV apelacji zasługują na częściową akceptację z tym, iż z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego nie mogły one skutkować warunkowym

zawieszeniem wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

5) Biorąc natomiast pod uwagę całokształt okoliczności istotnych dla wymiaru kary, w tym podniesionych w apelacji właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz aktualnego sposobu jego życia, Sąd Apelacyjny uznał, iż należy sięgnąć po kary o charakterze nieizolacyjnym i na podstawie art. 37a) § 1 k.k., 33 § 1 i 3 k.k. wymierzyć mu karę 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł za stawkę oraz orzec na podstawie art. 37a) § 1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. (obligatoryjny w tym przypadku) środek kompensacyjny poprzez zasądzenie na rzecz siostry pokrzywdzonego D. J. zadośćuczynienia w kwocie 1.000 zł. Powyższa kara jest współmierna do zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz realizuje cele prewencyjne kary, a także spełnia wymogi określone w art. 33 § 3 k.k. Orzeczony środek rekompensuje, choćby częściowo, krzywdy doznane przez siostrę pokrzywdzonego w związku z jego śmiercią, której można było uniknąć gdyby nie zaniechania (bierna postawa i obojętność oskarżonego) wyczerpujące znamiona czynu z art. 162 § 1 k.k.

III.

1) Z analogicznych względów, tylko za częściowo zasadną uznać należy apelację obrońcy oskarżonego **P. L. (1)**, w stosunku do której (w przeważającej mierze) aktualne pozostają uwagi przedstawione wyżej, w odniesieniu do zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy M. B..

2) Co do zarzutu z pkt 1) apelacji wskazać jedynie należy, że

Sąd meriti nie naruszył przepisów postępowania wyrażonych w art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 92 k.p.k., 366 § 1 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd meriti wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, w tym okoliczności korzystne i niekorzystne dla oskarżonego, w oparciu o całokształt zebranych w sprawie dowodów, ocenionych zgodnie z regułami z art. 7 k.p.k. Na tej podstawie Sąd poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne, zaś swoje stanowisko w tej mierze w sposób wyczerpujący uzasadnił w ramach pisemnych motywów wyroku, sporządzonych zgodnie z art. 424 k.p.k.

Nie zaistniała przy tym sytuacja o której mówi art. 5 § 2 k.p.k., albowiem Sąd nie powziął takich nieusuwalnych wątpliwości, które zostały następnie rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

3) W szczególności Sąd meriti trafnie ocenił, w oparciu o wyjaśnienia M. A., iż relacja P. L. jest nieprawdziwa, w części wskazującej, że P. L. nie był świadkiem pobicia pokrzywdzonego, że chciał mu pomóc, że zasnął w fotelu w czasie zdarzenia (str. 7, 10). W świetle w pełni wiarygodnych w tej mierze wyjaśnień M. A., oskarżony L. jeszcze w momencie jego wyjścia z mieszkania rozmawiał z M. B.. Nic więc nie stało na przeszkodzie by (po wyjściu M. A.) ustalić w jakim stanie znajduje się ciężko pobity pokrzywdzony i by udzielić mu natychmiastowej pomocy, nawet jeżeli oskarżony P. L. wprawił się wcześniej w stan upojenia alkoholowego, co stosownie do art. 31 § 3 k.k. nie wyłącza jego

odpowiedzialności karnej (pkt 1a) apelacji.

4) W związku z powyższym nie mają istotnego znaczenia okoliczności poruszone w pkt 1b) apelacji. Skoro oskarżony widział awanturę i choćby jedno uderzenie (k. 165) pokrzywdzonego oraz zaciągnięcie go do łazienki, a następnie słyszał odgłosy uderzeń i dalszej awantury w łazience - o takiej intensywności, że rzekomo sam próbował interweniować (k. 135) - to tym bardziej powinien pospieszyć z pomocą pokrzywdzonemu już w okresie po wyjściu M. A. czyli w czasie gdy nie musiał się obawiać jakiegokolwiek reakcji z jego strony.

5) Jak trafnie wskazano w ramach uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia [wbrew zarzutowi Ig] oskarżony miał w czasie zdarzenia pełną świadomość, iż pokrzywdzony znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia i mimo to nie podjął żadnych skutecznych czynności aby udzielić mu pomocy. Bez znaczenia dla ocen i ustaleń Sądu meriti w tym zakresie pozostają zatem okoliczności z pkt 1d), e) apelacji dotyczące okresu po zdarzeniu, gdy A. po powrocie do mieszkania stwierdził, iż pokrzywdzony nie żyje. Skarżący nie wyjaśnił też na czym miałyby polegać inicjatywa dowodowa z pkt 1f) apelacji i sam broniąc oskarżonego w postępowaniu sądowym, takiej inicjatywy nie przejawiał.

6) W świetle rozważań zawartych w części niniejszego uzasadnienia dotyczącej A., za bezzasadny uznać należy zarzut z pkt 2). Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony A. działał umyślnie, z zamiarem (ewentualnym) pozbawienia życia

pokrzywdzonego i działanie to miało wyjątkowo agresywny i okrutny charakter, zaś przedmiotowe zdarzenie rozgrywało się na małej (zamkniętej) przestrzeni w bezpośredniej bliskości oskarżonych P. L. i M. B., którzy, w związku z tym, musieli przewidywać w jakim stanie znajduje się pokrzywdzony po ciężkim pobiciu i porzuceniu go w łazience.

7) Zarzut z pkt 3 apelacji jest z gruntu chybiony w świetle wskazań płynących z uregulowania zawartego w pkt 31 § 3 k.k. Zarzuty z pkt 4 i 5 apelacji są bezzasadne albowiem, o czym była już mowa, dotyczy on okoliczności zaistniałych po śmierci pokrzywdzonego. Wobec bezpodstawności zarzutów z pkt 1 – 5 apelacji za bezskuteczne uznać trzeba wnioski apelacyjne z pkt 1 i 2 o uniewinnienie oskarżonego lub uchylene zaskarżonego wyroku.

8) Za częściowo uzasadnione uznać natomiast należy zarzuty z pkt 6, 7 i 8 apelacji z tym zastrzeżeniem, iż w pkt 6 pochopnie przywołano podstawę odwoławczą z art. 438 § 3 k.p.k. (błąd w ustaleniach faktycznych) podczas gdy w istocie zarzut ten odnosi się do podstawy z art. 438 pkt 4 k.p.k. (rażąca niewspółmierność kary).

Istotnie, w przypadku P. L., kara w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, była, zwłaszcza wobec jego dotychczasowej niekaralności, karą rażąco niewspółmiernie surową.

Mając zatem na względzie wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności dotyczące oskarżonego P. L., przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz w ramach

wniesionego środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny uznał, iż karą współmierną do społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego oraz spełniającą swoją rolę, w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, będzie kara 100 stawek dziennych grzywny wymierzona w oparciu o regulację z art. 37 a) § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. oraz obligatoryjny w tym przypadku środek kompensacyjny, orzeczony na podstawie art. 37 a) § 1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k., w postaci zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 1 tys. zł. Odnośnie wysokości wymierzonej kary oraz rozmiaru zasądzanego zadośćuczynienia aktualne pozostają uwagi poczynione w tej mierze w niniejszych motywach, odnośnie kary wymierzonej w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu M. B..

Z tych względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec P. L. w sposób opisany w pkt 4 niniejszego wyroku, uznając tym samym, iż nie ma przesłanek do poczynienia odmiennych zmian zaskarżonego wyroku w postaci zaproponowanej w pkt 3), 4) wniosków apelacyjnych.

Wniosek

Wnioski obrońcy oskarżonego M. A. (1):

- o stosowną zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku.

Wnioski obrońcy oskarżonego M. B.:

- o zmianę wyroku i orzeczenie względem M. B. (1) kary pozbawienia wolności z

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

<p>warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszący 3 lata;</p> <ul style="list-style-type: none"> - o zmianę wyroku i orzeczenie kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze. <p><u>Wnioski obrońcy oskarżonego P. L. (1):</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; - o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, - ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej poprzez zastosowanie art. 69 k.k., a tym samym warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby oraz zastosowania środka karnego w postaci informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 4 miesiące. 	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Powody omówione w pkt 3 Lp. 2</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 <u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie za wyjątkiem części zmienionych w pkt 1, 2, 4 wyroku Sądu Apelacyjnego.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 2	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Zmiana wyroku w pkt 1, 4, 5 w zakresie określonym w pkt 1, 2, 4 wyroku Sądu Apelacyjnego</u>	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Powody omówiono w pkt 3 Lp. 2	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
1.	Pkt 3 i 5	Zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet kary w trybie art. 63 § 1 k.k.

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

1.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	7) 8)	Zasądzono koszty nieopłaconej pomocy prawnej na rzecz obrońców z urzędu oskarżonych M. B. i P. L. z uwzględnieniem § 4 ust. 2, § 17 ust. 1 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 (Dz. U. 19 poz. 18). Zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na ich sytuację rodzinną i majątkową w trybie art. 624 § 1 k.p.k.

7. PODPIS
Ewa Jethon Rafał Kaniok Dorota Tyrała

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. A. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r. sygn. akt XII K 4/21
<u>1.3.1</u> Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana wyroku

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B. (2)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r. sygn. akt XII K 4/21
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana wyroku

<u>1.3</u> <i>Granice zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. L. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r. sygn. akt XII K 4/21		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana wyroku